

Arrest

nr. 226 085 van 13 september 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DE PESSEMIER
Doornikstraat 15
9700 OUDENAARDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 15 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 15 mei 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GILLIS, die loco advocaat L. DE PESSEMIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 mei 2019 geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering af.

Op dezelfde dag legt hij de verzoekende partij een inreisverbod op van acht jaar op.

De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 15 mei 2019 en deze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: S.

Voornaam: S.

Geboortedatum: 08.06.1992

Geboorteplaats: Hawler

Nationaliteit: Irak

Alias : S., S., geboren te Hawler op 04.06.1992, onderdaan van Irak;

S., C., geboren te Kleinon op 03.01.1990, onderdaan van Griekenland;

K., geboren op 03.01.1990, onderdaan van Griekenland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien een geldig visum

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 25.03.2019 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden uit hoofde van mensenhandel, onder meer tegenover minderjarigen waarbij het leven van de slachtoffers opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar wordt gebracht, als dader of mededader, bendevoering, vreemdelingen-hulp verleend. Gezien het winstgevend karakter en de uitzonderlijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het recidivegevaar is manifest nu er ernstige aanwijzingen zijn dat op een zeer professionele en zeer intense wijze diverse transporten van illegalen op touw werden gezet, waarbij gebruik lijkt gemaakt te zijn van een goed geoliede machine, in de vorm van een goed gestructureerde criminele organisatie, waarbij éénieder zijn taak heeft, waarbij bepaalde trajecten worden uitgezet, waarbij gebruik wordt gemaakt van zgn. safehouses en waarbij bepaalde omgebouwde voertuigen aangewend worden om illegalen richting de UK te smokkelen. Hierbij gaat telkenmale een groot bedrag gepaard, hetgeen betekent dat deze business uiterst winstgevend is voor de ganse organisatie en al zijn leden. Daarnaast toonde het onderzoek bovendien aan, dat de omstandigheden waarmee deze transporten gepaard gingen, verre van ideaal waren, en zeer dikwijls een echte gevaarsituatie creëerden voor de gesmokkelde illegalen, waarbij een groot aantal transmigranten (inclusief minderjarigen) in heel krappe verborgen ruimtes worden ondergebracht, dikwijls nog met een gebrekkige zuurstoftoevoer. (Bevel tot aanhouding d.d. 22.02.2018)

Betrokkene werd op 24.10.2017 aangehouden in Nederland en op 22.02.2018 uitgeleverd aan de Belgische autoriteiten. Hij heeft de vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 01.03.2018 en werd door een migratiebegeleider van DVZ gehoord op 15.04.2019. Hij verklaart geen duurzame relatie te hebben in België, noch minderjarige kinderen, noch andere familieleden. Het administratief dossier van de betrokkene bevat trouwens geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM zou hebben. Hij heeft in zijn hoorplicht en tijdens zijn interview tevens verklaard geen gezondheidsproblemen te hebben, maar blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te wensen omwille van problemen in Irak, problemen waar hij verder geen uitleg over geeft. Hij wil geen internationale bescherming vragen in België, omdat

hij naar het Verenigd Koninkrijk wil. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. De betrokkene doet zich voor als transmigrant. Dit staat echter haaks op de resultaten van het gerechtelijk onderzoek dat uitwees dat de betrokkene deel uitmaakt van een bende mensensmokkelaars. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

Betrokkene werd op 25.03.2019 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden uit hoofde van mensenhandel, onder meer tegenover minderjarigen waarbij het leven van de slachtoffers opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar wordt gebracht, als dader of mededader, bendevoorming, vreemdelingen-hulp verleend. Gezien het winstgevend karakter en de uitzonderlijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het recidivegevaar is manifest nu er ernstige aanwijzingen zijn dat op een zeer professionele en zeer intense wijze diverse transporten van illegalen op touw werden gezet, waarbij gebruik lijkt gemaakt te zijn van een goed geoliede machine, in de vorm van een goed gestructureerde criminele organisatie, waarbij éénieder zijn taak heeft, waarbij bepaalde trajecten worden uitgezet, waarbij gebruik wordt gemaakt van zgn. safehouses en waarbij bepaalde omgebouwde voertuigen aangewend worden om illegalen richting de UK te smokkelen. Hierbij gaat telkenmale een groot bedrag gepaard, hetgeen betekent dat deze business uiterst winstgevend is voor de ganse organisatie en al zijn leden. Daarnaast toonde het onderzoek bovendien aan, dat de omstandigheden waarmee deze transporten gepaard gingen, verre van ideaal waren, en zeer dikwijls een echte gevaarsituatie creëerden voor de gesmokkelde illegalen, waarbij een groot aantal transmigranten (inclusief minderjarigen) in heel krappe verborgen ruimtes worden ondergebracht, dikwijls nog met een gebrekkige zuurstoftoevoer. (Bevel tot aanhouding d.d. 22.02.2018)

Ingevolge de aard en de internationale vertakking van de activiteiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld, het gebruik van vervalste Griekse documenten in Nederland en zijn vast voornemen om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen is het risico reëel dat betrokkene op het Schengengrondgebied onderduikt en in de illegaliteit verdwijnt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene werd op 25.03.2019 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden uit hoofde van mensenhandel, onder meer tegenover minderjarigen waarbij het leven van de slachtoffers opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar wordt gebracht, als dader of mededader, bendevoorming, vreemdelingen-hulp verleend. Gezien het winstgevend karakter en de uitzonderlijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het recidivegevaar is manifest nu er ernstige aanwijzingen zijn dat op een zeer professionele en zeer intense wijze diverse transporten van illegalen op touw werden gezet, waarbij gebruik lijkt gemaakt te zijn van een goed geoliede machine, in de vorm van een goed gestructureerde criminele organisatie, waarbij éénieder zijn taak heeft, waarbij bepaalde trajecten worden uitgezet, waarbij gebruik wordt gemaakt van zgn. safehouses en waarbij bepaalde omgebouwde voertuigen aangewend worden om

illegalen richting de UK te smokkelen. Hierbij gaat telkenmale een groot bedrag gepaard, hetgeen betekent dat deze business uiterst winstgevend is voor de ganse organisatie en al zijn leden. Daarnaast toonde het onderzoek bovendien aan, dat de omstandigheden waarmee deze transporten gepaard gingen, verre van ideaal waren, en zeer dikwijls een echte gevaarsituatie creëerden voor de gesmokkelde illegalen, waarbij een groot aantal transmigranten (inclusief minderjarigen) in heel krappe verborgen ruimtes worden ondergebracht, dikwijls nog met een gebrekkige zuurstoftoevoer. (Bevel tot aanhouding d.d. 22.02.2018)

Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Ingevolge de aard en de internationale vertakking van de activiteiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld, het gebruik van vervalste Griekse documenten in Nederland en zijn vast voornemen om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen is het risico reëel dat betrokkene op het Schengengrondgebied onderduikt en in de illegaliteit verdwijnt.

Betrokkene werd op 24.10.2017 aangehouden in Nederland en op 22.02.2018 uitgeleverd aan de Belgische autoriteiten. Hij heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 01.03.2018 en werd door een migratiebegeleider van DVZ gehoord op 15.04.2019. Hij verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben, maar blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te wensen omwille van problemen in Irak, problemen waar hij verder geen uitleg over geeft. Hij wil geen internationale bescherming vragen in België, omdat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten.

Ingevolge de aard en de internationale vertakking van de activiteiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld, het gebruik van vervalste Griekse documenten in Nederland en zijn vast voornemen om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen is het risico reëel dat betrokkene op het Schengengrondgebied onderduikt en in de illegaliteit verdwijnt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen/haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

De tweede bestreden beslissing betreft de beslissing van 15 mei 2019 waarbij de gemachtigde de verzoekende partij een inreisverbod van acht jaar oplegt en deze is als volgt gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: S.,

Voornaam: S.

Geboortedatum: 08.06.1992

Geboorteplaats: Hawler

Nationaliteit: Irak

*Alias : S., S., geboren te Hawler op 04.06.1992, onderdaan van Irak;
S., C., geboren te Kleinon op 03.01.1990, onderdaan van Griekenland;*

K., geboren op 03.01.1990, onderdaan van Griekenland

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.05.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Ingevolge de aard en de internationale vertakking van de activiteiten waarvoor betrokkene werd veroordeeld, het gebruik van vervalste Griekse documenten in Nederland en zijn vast voornemen om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen is het risico reëel dat betrokkene op het Schengengrondgebied onderduikt en in de illegaliteit verdwijnt.

Betrokkene werd op 24.10.2017 aangehouden in Nederland en op 22.02.2018 uitgeleverd aan de Belgische autoriteiten. Hij heeft de vragenlijsten met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 01.03.2018 en werd door een migratiebegeleider van DVZ gehoord op 15.04.2019. Hij verklaart geen duurzame relatie te hebben in België, noch minderjarige kinderen, noch andere familieleden. Het administratief dossier van de betrokkene bevat trouwens geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM zou hebben. Hij heeft in zijn hoorplicht en tijdens zijn interview tevens verklaard geen gezondheidsproblemen te hebben, maar blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te wensen omwille van problemen in Irak, problemen waar hij verder geen uitleg over geeft. Hij wil geen internationale bescherming vragen in België, omdat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden. De betrokkene doet zich voor als transmigrant. Dit staat echter haaks op de resultaten van het gerechtelijk onderzoek dat uitwees dat de betrokkene deel uitmaakt van een bende mensensmokkelaars. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd op 25.03.2019 door de Correctionele Rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden uit hoofde van mensenhandel, onder meer tegenover minderjarigen waarbij het leven van de slachtoffers opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar wordt gebracht, als dader of mededader, bendevoorming, vreemdelingen-hulp verleend.

Gezien het winstgevend karakter en de uitzonderlijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het recidivegevaar is manifest nu er ernstige aanwijzingen zijn dat op een zeer professionele en zeer intense wijze diverse transporten van illegalen op touw werden gezet, waarbij gebruik lijkt gemaakt te zijn van een goed geoliede machine, in de vorm van een goed gestructureerde criminele organisatie, waarbij éénieder zijn taak heeft, waarbij bepaalde trajecten worden uitgezet, waarbij gebruik wordt gemaakt van zgn. safehouses en waarbij bepaalde omgebouwde voertuigen aangewend worden om illegalen richting de UK te smokkelen. Hierbij gaat telkenmale een groot bedrag gepaard, hetgeen betekent dat deze business uiterst winstgevend is voor de ganse organisatie en al zijn leden. Daarnaast toonde het onderzoek bovendien aan, dat de omstandigheden waarmee deze transporten gepaard gingen, verre van ideaal waren, en zeer dikwijls een echte gevaarsituatie creëerden voor de gesmokkelde illegalen, waarbij een groot aantal transmigranten (inclusief minderjarigen) in heel krappe verborgen ruimtes worden ondergebracht, dikwijls nog met een gebrekkige zuurstoftoevoer. (Bevel tot aanhouding d.d. 22.02.2018) Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 6.2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Overeenkomstig de voorbereidende werken dient verweerder bij het opleggen van een inreisverbod tot een individueel onderzoek over te gaan en rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval. Hierbij dient verweerder ook rekening te houden met het evenredigheidsbeginsel.

Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat de voor een of meer belanghebbenden nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mag zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen. Er is sprake van schending van het evenredigheidsbeginsel wanneer een beslissing berust op feitelijke juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. (RvS 6 november 2012, nr. 221.261, Van Biervliet)

In casu stelt verzoekende partij vast dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de motieven waarom verzoeker de feiten heeft gepleegd waarvoor hij veroordeeld werd.

Bij zowel het nemen van het bestreden bevel als de bestreden beslissing werd ten onrechte geen rekening gehouden met de feiten van de veroordeling. Er werd verwezen naar het gegeven dat verzoekende partij 30 maanden veroordeeld werd voor mensenhandel.

Tevens motiveert de verwerende partij als volgt:

"Het recidivegevaar is manifest nu er ernstige aanwijzingen zijn dat op een zeer professionele en zeer intense wijze diverse transporten van illegalen op touw werden gezet, waarbij gebruik lijkt gemaakt te zijn van een goed geoliede machine, in de vorm van een goed gestructureerde criminele organisatie, waarbij éénieder zijn taak heeft, waarbij bepaalde trajecten worden uitgezet, waarbij gebruik wordt gemaakt van zgn. safehouses en waarbij bepaalde omgebouwde voertuigen aangewend worden om illegalen richting de UK te smokkelen. Hierbij gaat telkenmale een groot bedrag gepaard hetgeen betekent dat deze business uiterst winstgevend is voor de ganse organisatie en al zijn leden"

Verwerende partij verwoordt alles zeer mooi maar vergeet hierbij de zeer minimale participatie van verzoekende partij uit het oog.

Verzoekende partij was slechts een zeer kleine pion binnen dergelijke organisatie.

Verzoeker herhaalt nogmaals dat hij onder druk werd gezet door smokkelaars teneinde over een geldig paspoort te kunnen beschikken.

Hij werd veroordeeld voor zijn aandeel in twee transporten, waar zijn opgelegde taak erin bestond om mensen tot aan het transport te brengen (chauffeur).

Cliënt heeft zijn aandeel en verhaal telkens herhaald en bevestigd.

Uit bovenstaande dient dan ook vastgesteld te worden dat het inreisverbod van 8 jaar manifest onredelijk is.

Tevens dient ook vastgesteld te worden dat zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het motiveringsbeginsel geschonden zijn door verwerende partij bij zijn besluitvorming geen rekening hield met het gegeven dat verzoekende partij slechts een pion was. Binnen de organisatie en de participatie van verzoekende partij slechts zeer minimaal was. Zowel in de motivering van het bestreden bevel en de bestreden beslissing laat verwerende partij uitschijnen al zou verzoekende partij bij de kopstukken horen van de organisatie, doch is dit niet correct.

Het tweede middel is dan ook gegrond.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekende partij haalt de schending aan van artikel 6.2 van het EVRM, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepaling zouden schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat de verwerende partij volgens haar geen rekening heeft gehouden met de motieven waarom zij de feiten heeft gepleegd waarvoor zij veroordeeld werd. Er werd volgens haar ten onrechte geen rekening gehouden met de feiten van de veroordeling. Volgens de verzoekende partij verliest de verwerende partij de zeer minimale participatie van de verzoekende partij uit het oog. Zij stelt dat zij maar een zeer kleine pion was binnen de criminele organisatie. Zij stelt dat zij onder druk werd gezet door de smokkelaars om over een geldig paspoort te kunnen beschikken. Volgens de verzoekende partij is een inreisverbod van acht jaar manifest onredelijk.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij inderdaad, zoals de beide bestreden beslissingen uitdrukkelijk vermelden, op 25 maart 2019 door de Correctionele Rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden uit hoofde van mensenhandel, onder meer tegenover minderjarigen waarbij het leven van de slachtoffers opzettelijk of door grove nalatigheid in gevaar werd gebracht, als dader of mededader, bendevoorming, vreemdelingen-hulp verleend. De verzoekende partij betwist deze feiten niet, maar probeert ze in haar eerste middel wel te minimaliseren. Zij zou volgens haar maar een kleine pion geweest zijn binnen de criminele organisatie. De verzoekende partij beperkt zich echter tot deze loutere bewering, zonder deze op enige concrete wijze aannemelijk te maken. Uit het stuk 'pro justitia bevel tot aanhouding', dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt echter dat de verzoekende partij de taak vervulde van helper/chauffeur, maar tevens een eerder belangrijke figuur van de organisatie uitmaakt. Dit stuk vermeldt expliciet: *"Samengevat kan gesteld worden dat het strafonderzoek belangrijke elementen naar voor brengt waarbij de zich noemende C. S. / S. S. optreedt als chauffeur en algemene handlanger van N., die een eerder leidinggevende rol zou uitoefenen binnen de organisatie, die op zijn beurt in nauw contact staat met de Bulgaarse leiding (N.) en controlerend op zou treden ten aanzien van N., aan wie hij instructies geeft en hem vervolgens controleert. De zich noemende S. C. / S. S. treedt hierbij niet alleen op als chauffeur, maar zou ook instaan voor andere logistieke steun, en lijkt nauw betrokken bij het verbergen en inladen van de illegale transmigranten"*. Dit stuk vermeldt met betrekking tot de verzoekende partij verder ook het volgende: *"Het recidivegevaar is manifest nu er ernstige aanwijzingen zijn dat op een zeer professionele en zeer intense wijze diverse transporten van illegalen op touw werden gezet, waarbij gebruik lijkt gemaakt te zijn van een goed geoliede machine, in de vorm van een goed gestructureerde criminele organisatie, waarbij éénieder zijn taak heeft, waarbij bepaalde trajecten worden uitgezet, waarbij gebruik wordt gemaakt van zgn. safehouses en waarbij bepaalde omgebouwde voertuigen aangewend worden om illegalen richting de UK te smokkelen. Hierbij gaat telkenmale een groot bedrag gepaard, hetgeen betekent dat deze business uiterst winstgevend is voor de ganse organisatie en al zijn leden. Daarnaast toonde het onderzoek bovendien aan, dat de omstandigheden waarmee deze transporten gepaard gingen, verre van ideaal waren, en zeer dikwijls een echte gevaarsituatie creëerden voor de gesmokkelde illegalen, waarbij een groot aantal transmigranten (inclusief minderjarigen) in heel krappe verborgen ruimtes worden ondergebracht, dikwijls nog met een gebrekkige zuurstoftoevoer."* Het is niet betwist dat de verzoekende partij voor deze feiten werd veroordeeld. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de Correctionele rechtbank van Gent de verzoekende partij uiteindelijk tot een gevangenisstraf van 30 maanden heeft veroordeeld, hetgeen een zware straf uitmaakt, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat haar aandeel slechts beperkt was.

De verzoekende partij maakt dan ook in het geheel niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de feiten van de veroordeling. Wat de al dan niet achterliggende redenen zouden zijn van deze feiten doet hier bovendien niet ter zake. Verder maakt de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk dat zij onder druk werd gezet om deze feiten te plegen. Dit blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“

1.

Nergens uit de bestreden beslissing en het bestreden besluit blijkt of er enige vrees in het kader van artikel 3 EVRM dient afgeleid te worden. Verwerende partij oordeelt slechts als volgt:

“Uit het administratief dossier van betrokken kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.”

Verzoekende partij stelt dan ook vast dat zowel het bestreden bevel en de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt.

Nergens uit de bestreden beslissing kan men afleiden dat er op heden nog steeds een oorlogssituatie heerst in Irak en wat dit tot gevolgen kan hebben voor verzoekende partij bij terugkeer.

Verwerende partij heeft dan ook niet voldaan aan zijn onderzoeksplicht.

Er heerst een plicht op de verwerende partij om na te gaan wat de impact van de aanslagen in IRAK kunnen zijn op verzoekende partij wanneer deze terug dient te keren naar zijn land van herkomst.

Nergens uit de bestreden beslissing en het bestreden bevel blijkt dat verwerende partij deze situatie heeft nagegaan.

Er dient dan ook gesteld te worden dat zowel het bestreden bevel als de bestreden beslissing hier niet aan voldoen en dat hierdoor zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het motiveringsbeginsel wordt geschonden.

2.

Verzoekende partij is immers van oordeel dat de beslissing om verzoekende partij terug te sturen naar zijn land van herkomst wel degelijk een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM stelt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Uit verschillende internetbronnen blijkt dat er op heden nog steeds een oorlogssituatie heerst in Irak:

“Het risico op terroristische aanslagen en aanvallen blijft hoog, zelfs na de nederlaag van Daesh/IS. Deze gewelddadigheden en aanslagen vinden vooral plaats in gebieden die voordien onder controle of invloed stonden van IS in de provincies Anbar en Ninawah. Ook de Betwiste Gebieden (provincies Diyala, Salah al-Din, Tameem en Nineva), en de Sjiietische provincies Kerbala, Babyion en Wassit worden met de regelmaat van de klok opgeschrikt door aanslagen en zijn dus te mijden.” (bron: <https://diplomatie.belgium.be>)

In de eerste vier maanden van 2018 zijn er volgens UNAMI (de VN-missie in Irak) minstens 383 burgerdoden en 776 gewonden gevallen door terrorisme en gewapend conflict. In 2017 vielen minstens 3298 burgerdoden en 4781 gewonden. De organisatie Iraq Body Count spreekt over ruim 13.000 burgerdoden in 2017 en bijna 1600 in de eerste vier maanden van 2018. (bron: Artikel Irak nog steeds niet veilig op www.vluchtelingennetwerk.be)

In 3 jaar minstens 855 burgers gedood bij bombardementen coalitie in Irak en Syrië

(bron: www.nieuwsblad.be)

Elf doden bij Iraanse aanval op Koerdische partij in Irak

Minstens elf mensen zijn zaterdag gedood bij een luchtaanval op kantoren van een Koerdische partij in Irak, zo heeft de partij zaterdag gezegd. Ze gaf Iran de schuld van de aanval.

Koerdische veiligheidsdiensten in het Iraakse Erbil, 23 juli 2018 © REUTERS

De PDKI (Democratische Partij van Iraans Koerdistan) is een gewapende groep van linkse Iraanse Koerden die naar Irak verbannen is. De partij voerde onlangs aanvallen over de grens met Iran uit.

'Iran gebruikte langeafstandsraketten in een gecoördineerde aanval op basissen en aanpalende vluchtelingenkampen van PDKI', zei de partij op Twitter. Ze voegde eraan toe dat daarbij ook vijftig vluchtelingen gewond raakten.

Een kaderlid van PDKI, Mohamed Saleh Qadri, zei dat Iraanse drones vanuit de stad Kirkoek waren opgestegen en de basissen van de partij in de Koerdische stad Koya, in de provincie Erbil, getroffen hadden.

(bron: www.knack.be)

Bovenstaande uittreksels zijn slechts enkele voorbeelden van de oorlogssituatie in Irak. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat dit door verwerende partij werd onderzocht, terwijl zij hiertoe wel de verplichting hebben.

Tevens blijkt uit bovenstaande gegevens ook dat de repatriëring naar het land van herkomst van verwerende partij tot onmenselijke situaties kan leiden.

Het bestreden bevel en de bestreden beslissing houden zowel een schending in van artikel 3 EVRM als het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Het tweede middel is dan ook gegrond."

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt of er enige vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM dient afgeleid te worden. Nergens uit de bestreden

beslissingen kan men volgens de verzoekende partij afleiden dat er op heden nog steeds een oorlogssituatie heerst in Irak en wat dit tot gevolg kan hebben voor de verzoekende partij bij terugkeer. Er heerst volgens de verzoekende partij een plicht op de verwerende partij om na te gaan wat de impact van de aanslagen in Irak kunnen zijn op de verzoekende partij wanneer zij terug moet keren naar haar land van herkomst. Uit verschillende internetbronnen blijkt volgens de verzoekende partij dat er op heden nog steeds een oorlogssituatie heerst in Irak.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM enkel dienstig kan aanvoeren voor zover het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het inreisverbod op zich maakt immers geen verwijderingsmaatregel uit, waardoor het op zich ook niet tot gevolg kan hebben dat de verzoekende partij zou worden teruggedleid naar haar land van herkomst. De opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM wordt verder dan ook enkel besproken voor zover het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, die de eerste bestreden beslissing uitmaakt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden

onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, de verwerende partij wel degelijk heeft gemotiveerd met betrekking tot artikel 3 van het EVRM. De eerste bestreden beslissing bevat immers de volgende motivering:

“Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.” en “Betrokkene werd op 24.10.2017 aangehouden in Nederland en op 22.02.2018 uitgeleverd aan de Belgische autoriteiten. Hij heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 01.03.2018 en werd door een migratiebegeleider van DVZ gehoord op 15.04.2019. Hij verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben, maar blijkt een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet te wensen omwille van problemen in Irak, problemen waar hij verder geen uitleg over geeft. Hij wil geen internationale bescherming vragen in België, omdat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil. Uit het administratief dossier van betrokkene kan eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM afgeleid worden.”

De e-mail van 21 mei 2019 van CID landengroep 3 vermeldt onder meer het volgende:

“hieronder een kort verslag van het intake gesprek. Hij wil niet naar Irak, Zijn moeder is Arabisch en zijn vader is Koerdisch. Van de Arabisch deel moet hij naar Koerdisch deel van Irak en van de Koerdische deel moet hij naar het Arabisch deel. Voor de koerden wordt hij aanzien als Arabisch en voor de Arabieren wordt hij aanzien als Koerd. Hij is nergens welkom. Hij heeft problemen ook met het leger. Hij vocht tegen IS voor 3 jaar. Hij heeft zelf beslist om naar Europa te komen omdat hij niet meer wilde vechten. Hem gevraagd of hij deserteerde maar daar gaf hij geen antwoord op. Hij zegt enkel dat hij naar Europa kwam. Hij heeft niets in Irak, hij denkt dat hij nergens meer terecht kan. Hij is niet Koerdisch en niet Arabisch. Ik heb hem ook gevraagd of hij denkt dat zijn leven in gevaar is als hij terugkeert naar Irak. Hij zegt enkel dat hij nergens meer terecht kan. Hij zegt niets.”

Uit dit stuk blijkt uitdrukkelijk dat de verzoekende partij werd gevraagd of zijn leven in gevaar was als hij zou terugkeren naar Irak, maar dat de verzoekende partij enkel antwoordde dat zij nergens meer terecht kan en niets zei.

Uit de ‘questionnaire’ van 1 maart 2018 die werd afgenomen in de gevangenis blijkt verder dat de verzoekende partij op de vraag of zij enige reden heeft waarom zij niet naar haar land van herkomst zou kunnen terugkeren, niet antwoordde.

Uit de vragenlijst van 15 april 2019 blijkt verder dat de verzoekende partij op de vraag om welke redenen zij zich op het Belgische grondgebied bevindt, het volgende antwoordde: *“I want to go to UK, but I don't have the money to be sure to get to UK”*. Op de vraag of er redenen zijn waarop zij niet zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst duidde de verzoekende partij ‘ja’ aan, maar gaf zij

verder geen enkele toelichting om welke redenen het juist ging. Verder blijkt uit dit stuk dat de verzoekende partij geen internationale bescherming wil vragen. Uit de voormelde gegevens blijkt dat de verzoekende partij niet meewerkte of minstens naliet om gedetailleerde informatie mee te delen aan de verwerende partij. Het wordt ook niet betwist dat zij geen internationale bescherming wenste aan te vragen in België. Van een persoon die van oordeel is dat zijn leven in gevaar is in het geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, kan minstens verwacht worden dat hij een verzoek om internationale bescherming indient wanneer hem meegedeeld wordt dat hij zal worden verwijderd naar zijn land van herkomst.

Uit al deze elementen blijkt dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat *“Uit het administratief dossier van betrokkene eveneens geen vrees in het kader van artikel 3 EVRM (kan) afgeleid worden”*.

De verzoekende partij citeert louter enkele zinnen uit algemene berichten en deelt hiervan enkel de weblinks mee, zonder de volledige artikels toe te voegen. De weblinks blijken niet te verwijzen naar de geciteerde passages, zodat de Raad aldus niet kan nagaan of deze citaten kloppen of niet. Het gaat echter slechts om enkele zinnen en bovendien gaat het om berichten over feiten die dateren van begin tot midden 2018. De bestreden beslissingen dateren van 15 mei 2019 en de verzoekende partij maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de situatie in Irak in mei 2019 van die aard was dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM indien zij zou moeten terugkeren. Het komt aan de verzoekende partij toe om minstens een begin van bewijs aan te brengen. Tevens dient te worden vastgesteld dat de bronnen waarnaar de verzoekende partij verwijst niet gelijkgesteld kunnen worden met objectieve bronnen. De bronnen zijn geen rapporten van onafhankelijke internationale organisaties.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de motivering omtrent artikel 3 van het EVRM in de eerste bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Verder maakt zij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij betwist de overige, uitgebreide motieven van de bestreden beslissingen niet. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU